



Buzás Ferenc

1923–2010

Búcsúzzunk Buzás Ferencről, a szakma egyik nagy öregjétől. Mindenki Feri bácsija a nyomdász – fényképész, formakészítő – nemzedékek tanítója volt hosszú évtizedeken keresztül, közép- és felsőfokon egyaránt.

1923 decemberében született Budapesten. Felsőolni is sok, hány helyen, mennyiféle tevékenységet folytatott a nyomdaipar szerteágazó területén. Már gyerekkorában feltűnt a rajzoló és festési tehetsége, ezért a polgári iskola elvégzése után beiratkozott az Iparrajziskola grafikai tagozatára, ahol a rajzképzés mellett megtanult saját rajzról litográfiát, rézkarcot és fametszetet készíteni. Itt ismerkedett meg a reprodukciós fényképezéssel is.

A mestervizsga után 1942-ben reprodukciós fényképezésként kezdett dolgozni egy cinkográfában, majd litográfus retusőrként a Piatnik Kártyagyárban. Itt dolgozott együtt a sokunk által ismert Stáhl Endrével; ahol is az üveglemezre felöntött – majd megszáritott – emulzióra készítettek felvételeket, majd retusálták azokat. Ezzel a módszerrel termeltek mennyiséget és minőséget. Tessék mondani, ismeri valaki közülünk még ezt a technológiát vagy akár csak az elméletét?

1947-ben már olyan területeken folytatta tevékenységét – Nyomdaipari Igazgatóság, Nyomdakísérelti Üzem és Laboratórium, Nyomdaipari Egyesülés Technológiai Fejlesztési Laboratórium (TFL) –, ahol az volt a feladat, hogy központilag irányítsák, fejlesszék a magyar nyomdaipart. Ebben a munkában egyre nagyobb hangsúlyt kapott a színes nyomtatás fejlesztése.

Oktatott a nyomdaipari közép- és felsőfokú tagozatokon, sőt az Iparművészeti Főiskola grafikai tagozatán is. 1963-tól negyven éven át a Felsőfokú Könnyűipari Technikum, majd Könnyűipari Műszaki Főiskola sokáig a dr. Gara Miklós vezette Nyomdaipari tanszékének címzetes főiskolai docense. Lapunk szerkesztőbizottságának három évtizeden át tagja, közben három éven át felelős szerkesztője, számos műszaki cikk szerzője.

Szakirodalmi munkásságának eredménye többek közt hat saját könyve, valamint számos más könyv, melyek létrehozásában részben íróként és szerkesztőként működött közre.

Kezdetről fogva bekapcsolódott a műszaki egyesület munkájába; a nyomdaipari szakosztály titkáráként, majd két ciklusban elnökeként tevékenykedett. Az egyesületi munkája, a nyomdaiparban végzett műszaki fejlesztés, valamint szakkönyvírásai tevékenysége elismeréseként 1971-ben a Szakmai kultúra fejlesztéséért kitüntetést, 1984-ben a Műszaki és Természettudományi Egyesület elnökségének MTESZ-díját, 1987-ben Földi László Irodalmi Nívódíjat és 1992-ben Lengyel Lajos-díjat kapott.

Nyugdíjba vonulása után is aktív maradt, szoros kapcsolatot tartott fenn a szakmával. Munkatársai, kollégái, tanítványai szerte az országban ismerték, tisztelték, szerették. A színekkel való foglalkozás mindvégig kitöltötte életét. A litográfiától eljutott az elektronikus úton előállított térhatású, saját tervezésű színes grafikákig. Szabad idejében, kihasználva a számítástechnika adta lehetőséget, valamint festő- és rajzolóismereteit, digitális festéssel, valamint digitális ornamentika és digitális motívumok tervezésével foglalkozott, közülük egy alkotása az amszterdami, a londoni és a berlini művészeti kiállításon szerepelt. Lapunk 2000/1.–2001/4. számaiban, *Nyomdaipari digitális képfeldolgozás elméleti és gyakorlati kérdései* címmel, kilencrészes cikksorozatban, magas színvonalon, mégis közérthetően foglalta össze a témakör ismeretanyagát és tudnivalóit. Mindvégig szakmájának élt, az utóbbi években írt tanulmányai, cikkei, valamint művészi alkotásai saját honlapján megtalálhatók (www.buzasferenc.hu).

Emlékét három gyermeke és családjuk, öt unokája és azok családja, valamint tíz dédunokája – és egy szakma őrzik. Végző búcsút 2010. július 12-én vettünk tőle a Fiumei úti sírkertben, ahol hamvait szétszórva tiszteltünk egy csodálatos életút előtt, és köszöntünk el „Feri bácsitól”.